

Arrest

nr. 293 315 van 24 augustus 2023
in de zaak RvV X/ IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. BRUTIN
Kardinaal Mercierstraat 29/4
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 14 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 maart 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 juni 2023 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 15 juni 2023.

Gelet op de beschikking van 23 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat S. BRUTIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij, die de Braziliaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)”, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekende partij naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekende partij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Op 4 april 2018 werd verzoekende partij erkend als vluchteling. Op 29 november 2021 besliste het Commissariaat-generaal haar vluchtelingenstatus in te trekken. Het misdrijf waarvoor zij uiteindelijk op 13 juni 2019 definitief veroordeeld werd, betrof immers een bijzonder ernstig misdrijf. Het stond vast dat zij een gevaar vormde voor de samenleving, omdat zij definitief veroordeeld was voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 270 130 van 21 maart 2022.

In het kader van haar huidig verzoek herhaalt verzoekende partij dat zij een transseksueel is en dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst het risico loopt om gedood te worden. Zij stelt dat zij de mogelijkheid heeft om vrij te komen voor het einde van haar straf waarbij zij verwijst naar de strafuitvoeringsrechtbank zodat zij zich kan laten behandelen voor een drugs- en alcoholverslaving. Zij wenst graag de gelegenheid en het recht om in België te verblijven en terug te keren naar de maatschappij in goede gezondheid en zonder gevaren. Ter ondersteuning van haar huidig verzoek diende zij een kopie in van een beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank bij de rechtbank van eerste aanleg Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, 36ste kamer, van 7 december 2022, waarin zij besloot tot een afwijzing van haar voorwaardelijke invrijheidsstelling.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:

(i) het Commissariaat-generaal haar vluchtelingenstatus heeft ingetrokken. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 270 130 van 21 maart 2022.

(ii) zij naar aanleiding van onderhavig verzoek herhaalt dat zij transseksueel is en zij ten gevolge daarvan het risico loopt gedood te worden bij een terugkeer naar haar land van herkomst. Zoals reeds in de beslissing tot intrekking van haar vluchtelingenstatus werd aangehaald, werpen deze elementen geen ander licht op de motieven om haar vluchtelingenstatus in te trekken, maar worden deze wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

(iii) zij voor het einde van haar straf vrij zou kunnen komen zodat zij zich kan laten behandelen voor een drugs- en alcoholverslaving, waarbij zij verwijst naar de door haar neergelegde beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank van 7 december 2022, en zij graag de gelegenheid en het recht zou hebben om in België te verblijven zodat zij kan terugkeren naar de maatschappij in goede gezondheid en zonder gevaar, evenmin een ander licht werpt op de vaststelling dat zij definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Verder hebben deze elementen geen betrekking op haar vrees ten aanzien van Brazilië.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekende partij heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekende partij slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het

herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekende partij houdt een betoog omtrent het advies van de commissaris-generaal over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat verzoekende partij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet waardoor de commissaris-generaal haar vluchtelingenstatus heeft ingetrokken. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 270 130 van 21 maart 2022.

De Raad wijst erop dat het Europees Hof van Justitie zich in het arrest M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België, van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C77/17 en C-78/17, heeft uitgesproken over de interpretatie van artikel 14, lid 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95). Het Hof sprak zich uit over de vraag of artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 kan worden uitgelegd dat geen afbreuk wordt gedaan aan het door de voorschriften van het Verdrag van Genève gewaarborgde beschermingsniveau, zoals artikel 78, lid 1 van het VWEU en artikel 18 van het Handvest vereisen en verklaarde voor recht: "Uit het onderzoek van artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming, zijn geen feiten of omstandigheden naar voren gekomen die de geldigheid van die bepaling uit het oogpunt van artikel 78, lid 1, VWEU en artikel 18 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kunnen aantasten."

Het Hof wees er in voornoemd arrest vooreerst op dat in artikel 2, onder e) van richtlijn 2011/95 het begrip "vluchtelingenstatus" wordt gedefinieerd als "de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als vluchteling". Zoals blijkt uit overweging 21 van die Richtlijn, heeft deze erkenning declaratoire kracht en is zij niet constitutief voor de hoedanigheid van vluchteling. Derhalve is een derdelander of staatloze die voldoet aan de in hoofdstuk III van Richtlijn 2011/95 genoemde materiële voorwaarden, in het kader van het bij deze Richtlijn ingevoerde stelsel alleen al om die reden een vluchteling in de zin van artikel 2, onder d) van die Richtlijn en artikel 1, afdeling A van het Verdrag van Genève. Het Hof benadrukte ook dat de hoedanigheid van "vluchteling" in de zin van artikel 2, onder d) van Richtlijn 2011/95 en artikel 1, afdeling A van het Verdrag van Genève niet afhangt van de formele erkenning van die hoedanigheid door verlening van de "vluchtelingenstatus" in de zin van artikel 2, onder e) van die Richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 13 ervan (§§ 85-86 en 92).

Het Hof oordeelde dat "artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag." (§ 100)

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, § 4 van richtlijn 2011/95, de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers "Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève" (§ 99). Bovendien "[kunnen] dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden." (§ 110)

In casu is het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en

dat verzoekende partij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Brazilië, maar dat zij geen internationale beschermingsstatus kan verkrijgen daar ze een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in het kader van huidig beroep geen uitspraak kan worden gedaan over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 57/6/2, §2 van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824). De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor de verzoekende partij om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

8. Bijgevolg lijkt verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 13 juli 2023 staat het volgende vermeld:

“De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vragen tot horen. VzP stelt zich in een patstelling te bevinden door de intrekking van haar vluchtelingenstatuut en haar transgender-zijn. Ze kan niet teruggestuurd worden. Net nu heeft de strafuitvoeringsrechtbank besloten tot voorlopige invrijheidsstelling met een programma tot opstart van een behandeling van haar drugsverslaving. Nu is ze clean en wil ze een normaal leven, haar persoonlijke omstandigheden zijn gewijzigd en ze wil zich inspannen om het goed te maken met de maatschappij door haar straf uit te zitten en de volginstructies te volgen die haar moeten begeleiden bij re-integratie. Zeker nu het CGVS heeft verklaard dat ze niet terug kan, kan de intrekking in vraag gesteld worden, door aan haar problemen te werken wordt de kans groter om de (ingetrokken) bescherming te herwinnen.”

5.1. Verzoekende partij brengt ter zitting, met voormelde argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 6 juni 2023.

Ze beperkt zich immers hoofdzakelijk tot het louter herhalen van al eerder door haar aangehaalde elementen, zoals o.a. het feit dat ze transgender is en niet terug kan naar haar land van herkomst Brazilië en zij hier in België vervroegd vrij kan komen uit de gevangenis zodat zij zich voor haar drugs- (en drank)verslaving(en) kan laten behandelen.

Ze gaat echter niet in het minst, laat staan concreet in op hetgeen in voormelde beschikking omtrent die elementen reeds werd geoordeeld, waarbij in navolging van het Commissariaat-generaal wordt besloten en concreet wordt uiteengezet waarom het geen nieuwe elementen betreft in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

5.2. Waar verzoekende partij aanvoert dat, zeker nu de commissaris-generaal heeft verklaard dat zij niet terug kan, de intrekking van haar vluchtelingenstatus in vraag kan gesteld worden, gaat zij er geheel aan voorbij dat *in casu* de beslissing van het Commissariaat-generaal van 2 maart 2023 voorligt/het voorwerp uitmaakt van huidig beroep, waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bij gebrek aan nieuwe elementen zoals voornoemd.

Over de beslissing van het Commissariaat-generaal van 29 november 2021 tot intrekking van verzoekende partij haar vluchtelingenstatus -die zij sedert de beslissing van het CGVS van 4 april 2018 tot erkenning van de vluchtelingstatus genoot-, werd immers reeds geoordeeld in het kader van een vorig verzoek door de Raad, die zich hierover in het kader van het door verzoekende partij toen ingediende beroep heeft uitgesproken in zijn arrest nr. 270 130 van 21 maart 2022, dat gezag van gewijsde heeft.

In dat arrest werd o.a. geoordeeld en gemotiveerd:

“2.3.2. Beoordeling van de intrekking van de vluchtelingenstatus

Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van die wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.2.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat in casu verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

In de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, dat ertoe heeft geleid dat artikel 55/3/1 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, wordt op omstandige wijze uiteengezet dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: "Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig". (Parl.St. Kamer 2014-15, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers "de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten" (Parl.St. Kamer 2014-15, nr. 54-1197/003, p. 25). Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een "misdaad" in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan bijgevolg ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wat betreft de beoordeling van de ernst en de aard van de gepleegde feiten in casu:

"Uit het vonnis van 13 juni 2019 blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens brandstichting en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen. Dienaangaande wordt vastgesteld uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel dat u tijdens de nacht van 26 op 27 september 2016 een woordenwisseling had met een medebewoner van het gebouw. U heeft deze persoon, R. D. S. J. (...) verwond met een fles om vervolgens een matras in de kamer in brand te steken. U had deze matras zodanig gepositioneerd dat het vuur makkelijk kon overslaan op het gebouw, hetgeen dan ook gebeurde. Door uw toedoen vatte het gebouw, gelegen in (...) te Brussel, vuur. Deze brand werd bovendien 's nachts aangestoken in een gebouw waarvan u redelijkerwijze kon weten dat er ook nog andere mensen woonachtig waren. De bewoners konden tijdig worden geëvacueerd maar de brand veroorzaakte aanzienlijke materiële schade aan het gebouw. De rechtbank van eerste aanleg te Brussel achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen. Het feit dat u met opzet een medebewoner heeft aangevallen met een fles om vervolgens een matras in de kamer in brand te steken met een woningbrand tot gevolg en dit tijdens de nacht in een gebouw waar nog andere mensen aanwezig waren, maakt dat dit misdrijf als bijzonder ernstig kan worden beschouwd. De strafrechter hield hier bij het bepalen van de straftoemeting rekening mee (cf. p. 7 vonnis rechtbank eerste aanleg te Brussel van 13 juni 2019). Omdat de feiten 's nachts plaatsvonden in een gebouw waar andere bewoners aanwezig waren kan het geheel van de feiten beschouwd worden als een ernstige aanslag op de publieke veiligheid. Bijgevolg worden deze feiten door het CGVS als bijzonder ernstig beschouwd.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen, noch voor hun eigendom. Het feit dat u na de feiten op geen enkele oproeping reageerde getuigt bovendien allerminst van schuldinzicht of berouw.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel

55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.”

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal haar veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 13 juni 2019 als enige reden heeft aangehaald om de haar toegekende vluchtelingenstatus in te trekken. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal ook het gegeven dat zij na de feiten op geen enkele oproeping reageerde als reden aangeeft om tot een intrekking van haar vluchtelingenstatus te besluiten. De commissaris-generaal kan gevolgd worden waar hij stelt dat dit een gebrek aan schuldinzicht of berouw aantoont. Zo verzoekende partij met betrekking tot haar veroordeling, haar actuele situatie of de evolutie van haar gedrag sinds de feiten van 2016 nog elementen meende te kunnen aanhalen die er volgens haar op zouden wijzen dat zij geen gevaar voor de samenleving vormt, stond het haar bovendien vrij om deze elementen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan te reiken. De argumenten die door verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud werden aangehaald kunnen het behoud van de haar toegekende vluchtelingenstatus echter niet wettigen. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze hierover in de bestreden beslissing het volgende overweegt:

“Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 20 september 2021 opgeroepen om op 14 oktober 2021 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. U herhaalde hierbij dat u niet naar Brazilië kan terugkeren omdat u een transseksueel bent en er in Brazilië veel problemen zijn en er veel discriminatie tegen transseksuelen is. U voegde hier aan toe dat er elke dag een transseksueel sterft. Deze elementen werpen evenwel geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.”

Verzoekende partij werd tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of er behalve haar vrees ten aanzien van haar land van herkomst nog andere of nieuwe redenen waren waarom zij haar statuut als vluchteling diende te behouden, waarop zij “de redenen zijn dezelfde” antwoordde (administratief dossier, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd overigens uitdrukkelijk gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen aan haar relaas, waarop zij “nee” antwoordde (ibid., p. 3). Verzoekende partij heeft tijdens het persoonlijk onderhoud dus voldoende de kans gekregen om te reageren op haar strafrechtelijke veroordeling en de redenen aan te halen waarom zij meent dat zij, ondanks deze definitieve veroordeling voor bijzonder zwaarwichtige feiten, geen gevaar voor de samenleving vormt.

De argumentatie dat verzoekende partij zich er goed van bewust is dat zij een zware fout heeft begaan, dat zij daar nog steeds een gevangenisstraf voor uitzit, dat zij inziet hoe ernstig de feiten zijn en hier oprecht bijzonder veel spijt van heeft, dat zij de tijd niet kan terugdraaien en enkel met haar toekomstig gedrag kan aantonen dat zij veranderd is, dat zij in België een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd en erg geliefd is in de LGBTIQ+ gemeenschap doet niets af aan de ernst van de feiten waarvoor zij in 2019 veroordeeld werd en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Bovendien gaat het om blote beweringen die op geen enkele manier objectief worden gestaafd en geen afbreuk kunnen doen aan de beoordeling dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt waar verzoekende partij aanvoert dat zij bereid is om te werken en wel degelijk “rehabiliteerbaar” is in de maatschappij.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat de Raad reeds bevestigd heeft dat er rekening dient te worden gehouden met verzachtende omstandigheden, zoals het uitzitten van haar straf en haar strafregister en haar verwijzing naar het arrest nr. 205 570 van 20 juni 2018 van de Raad, wordt erop gewezen dat rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu het aangehaalde arrest geen betrekking heeft op een intrekking van de vluchtelingenstatus, maar wel op een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 55/4, § 1, c), van diezelfde wet.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij door de intrekking van haar vluchtelingenstatus enerzijds niet legaal zou kunnen werken of verblijven in België, maar anderzijds ook niet teruggestuurd kan worden naar Brazilië en dus als semi-illegaal zou blijven 'ronddolen', is de Raad van mening dat dit loutere wetskritiek betreft die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Tot slot toont verzoekende partij met haar algemene uiteenzetting niet aan dat de commissaris-generaal bij het intrekken van de vluchtelingenstatus zeer snel en zeer onzorgvuldig tot zijn beslissing is gekomen. Zij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat de commissaris-generaal het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

2.3.2.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 55/3/1, § 3, van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het arrest *M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België* van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie dat "artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag." (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, vierde lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers "(z)oals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève" (§ 99). Bovendien kunnen "dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden" (§110).

Het in artikel 21, tweede lid, van de richtlijn 2011/95/EU opgenomen non-refoulementbeginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoekende partij een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst.

In casu is de commissaris-generaal, zoals reeds aangehaald, van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekende partij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Brazilië. Dit impliceert dat de commissaris-generaal van oordeel is dat in hoofde van verzoekende partij op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. Waar verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal in zijn beslissing gesteld zou hebben dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat zij nood zou hebben aan de bescherming geboden door het Verdrag van Genève, noch aan subsidiaire bescherming, gaat zij dus uit van een foute lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een

wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. 234.824).

Waar verzoekende partij erop wijst dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat zij onmogelijk kan worden teruggeleid naar Brazilië, doelt zij aldus op voormeld advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in toepassing van artikel 55/3/1, § 3, van die wet, dat losstaat van de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling in casu dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

2.3.2.3. Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, is de Raad in casu van oordeel dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, omwille van de gestelde daden waarvoor zij definitief werd veroordeeld, die worden gekwalificeerd als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet en aldus in aanmerking worden genomen om over te gaan tot intrekking van de aan verzoekende partij op 4 april 2018 toegekende vluchtelingenstatus.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet in te trekken.”

De Raad is niet bevoegd om opnieuw uitspraak doen over diezelfde elementen.

5.3. Waar verzoekende partij op de zitting van 13 juli 2023 opmerkt dat zij zich in een patstelling bevindt door de intrekking van haar vluchtelingenstatuut en haar transgender-zijn en/maar zij niet teruggestuurd kan worden, wijst de Raad erop dat eerder bij voormeld arrest al werd aangegeven dat dit louter kritiek op wetgeving betreft. Verzoekende partij gaf eerder (bij haar vorig verzoek) al aan dat zij door de intrekking van haar vluchtelingenstatus enerzijds niet legaal zou kunnen werken of verblijven in België, maar anderzijds ook niet teruggestuurd kan worden naar Brazilië en dus als semi-illegaal zou blijven ‘rondlopen’, doch dit is niets meer dan een louter gevolg/toepassing van de wetgeving. Dit betreft loutere wetskritiek die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze kritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Zoals reeds in de beschikking van 6 juni 2023 werd opgemerkt, betreft de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel.

5.4. In zoverre verzoekende partij -die voorts aangeeft dat net nu de strafuitvoeringsrechtbank heeft besloten tot een voorlopige invrijheidsstelling met een programma tot opstart van een behandeling van haar drugsverslaving, dat zij nu clean is en een normaal leven wil, dat haar persoonlijke omstandigheden (derhalve) zijn gewijzigd en dat zij zich wil inspannen om het goed te maken met de maatschappij door haar straf uit te zitten en de volginstructies op te volgen die haar moeten begeleiden bij re-integratie-, met huidige procedure een legaal verblijf in België wenst/tracht te bekomen, dient zij zich van een andere procedure te bedienen. Een verzoek om internationale bescherming en een aanvraag tot verblijf in België zijn onderscheiden procedures met geheel andere en uiteenlopende doeleinden, procedures en voorwaarden. Een verzoek om internationale bescherming heeft als opzet internationale bescherming te verlenen aan personen die in hun land van herkomst een vrees voor vervolging in vluchtelingrechtelijke zin koesteren of er een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Verzoekende partij brengt, zoals eerder in de beschikking en de bestreden beslissing werd vastgesteld, in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Ze brengt ter zitting geen concrete en valabele argumenten of elementen bij die anders (kunnen) doen besluiten.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen. Bijgevolg brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin

van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig augustus tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

kamervoorzitter

dhr. M. DENYS,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. RYCKASEYS